Η βλασφημία (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 13 Νοεμβρίου, 2006

"Το τεύχος τούτο είναι μια σύνθεση από διάφορες ομιλίες του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, σε ελεύθερη απόδοση, και απευθύνεται στις καλοπροαίρετες ψυχές των αδελφών μας εκείνων, που από άγνοια, επιπολαιότητα ή κυρίως από κακή συνήθεια παραμένουν υποχείριοι της βλασφημίας.
Όσοι πάλι, με τη χάρη του Θεού, είναι απαλλαγμένοι από το φοβερό τούτο πάθος, ελπίζουμε πως θα παρακινηθούν ν' αναλάβουν μιαν ιερή αντιβλασφημική σταυροφορία."

...

"Ευχή και ελπίδα μας είναι, οι αδελφοί μας, που κυριαρχούνται από το πάθος της βλασφημίας, αγνοώντας το βάρος και τις καταστροφικές της συνέπειες, να φωτιστούν και ν' απαλλαγούν απ' αυτήν.
Ο δρόμος που οδηγεί στη διόρθωση, περνάει από τη μετάνοια, την εξομολόγηση, την προσευχή, τη θεία Κοινωνία. Είναι δρόμος μοναδικός, που πείθει και τους πιο δύσπιστους για τη γλυκύτητα της αγάπης του Θεού και Πλάστη μας..."

ΤΗΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΑΝ ως εθνικό πάθος· μεγάλο στίγμα και πληγή κοινωνική. Άλλη μια επίδοση του νεοέλληνα με πρωτοπορία παγκόσμια...
Δυστυχώς, και στις μέρες μας η βλασφημία εξακολουθεί να μολύνει με την παρουσία της τους δρόμους, τα εργοστάσια, τα γραφεία, τα σχολεία, τα γήπεδα, το στρατό... Τα ονόματα του Χριστού και της Παναγίας, ο Τίμιος Σταυρός, τα ιερά και όσια της πίστεώς μας, ευκαίρως-ακαίρως διασύρονται και σπιλώνονται αδιάντροπα. Πρόκειται πράγματι για πάθος που ρυπαίνει την κοινωνική ατμόσφαιρα και στιγματίζει τον ελληνορθόδοξο πολιτισμό μας...
Οι πατέρες της Εκκλησίας μας στηλιτεύουν τη βλασφημία ως τη χειρότερη αμαρτία. Και τούτο γιατί, όπως λέει ο Μέγας Βασίλειος, «εκείνος που αμαρτάνει παραβαίνει τον θείο νόμο, ενώ εκείνος που βλαστημάει ασεβεί στον ίδιο το Θεό».
Στην Αποκάλυψη, ο Αντίχριστος είν' εκείνος που βλαστημάει το Θεό και τους αγίους Του: «Και άνοιξε το στόμα του για βλασφημία κατά του Θεού, για να βλαστημήσει το όνομά Του και την κατοικία Του κι εκείνους που κατοικούν στον ουρανό» (Αποκ. 13:6).
Το τεύχος τούτο είναι μια σύνθεση από διάφορες ομιλίες του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, σε ελεύθερη απόδοση, και απευθύνεται στις καλοπροαίρετες ψυχές των αδελφών μας εκείνων, που από άγνοια,

επιπολαιότητα ή κυρίως από κακή συνήθεια παραμένουν υποχείριοι της βλασφημίας.

Όσοι πάλι, με τη χάρη του Θεού, είναι απαλλαγμένοι από το φοβερό τούτο πάθος, ελπίζουμε πως θα παρακινηθούν ν' αναλάβουν μιαν ιερή αντιβλασφημική σταυροφορία.

Είναι καιρός πια όλοι ν' αντιδράσουμε, όλοι να επαναστατήσουμε, για να εξαλειφθεί η κοινωνική αυτή μάστιγα από τον τόπο μας! Γιατί δεν ταιριάζει σ' αυτούς που ύψωσαν έναν Παρθενώνα και μιαν Αγια-Σοφιά. Γιατί είναι ντροπή για ένα λαό που φιλοδοξεί να πρωτοστατεί στον ευρωπαϊκό και παγκόσμιο πολιτιστικό χώρο, για ένα λαό που αιώνες τώρα έμαθε να παλεύει για τη δικαιοσύνη και την αρετή, την τιμή και την αξιοπρέπεια...

Ευχή και ελπίδα μας είναι, οι αδελφοί μας, που κυριαρχούνται από το πάθος της βλασφημίας, αγνοώντας το βάρος και τις καταστροφικές της συνέπειες, να φωτιστούν και ν' απαλλαγούν απ' αυτήν.

Ο δρόμος που οδηγεί στη διόρθωση, περνάει από τη μετάνοια, την εξομολόγηση, την προσευχή, τη θεία Κοινωνία. Είναι δρόμος μοναδικός, που πείθει και τους πιο δύσπιστους για τη γλυκύτητα της αγάπης του Θεού και Πλάστη μας...

(Πρόλογος υπό των πατέρων της Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής)

Η βλασφημία

Τίποτα χειρότερο!

Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από τη βλασφημία! Καμιά αμαρτία δεν συγκρίνεται μαζί της. Ούτε τίποτ' άλλο παροργίζει τόσο το Θεό, όσο το να βλασφημείται τ' όνομά Του. Γι' αυτό δεν πρέπει κανείς ούτε ν' αμελήσει και να παρασυρθεί ο ίδιος, μα ούτε και ν' αδιαφορήσει, αν ακούσει το φίλο του ή τον εχθρό του να βλαστημάει. Αυτή η αμαρτία αυξάνει όλα τα κακά, ταράζει και συγχύζει όλη μας τη ζωή και στο τέλος

μας ετοιμάζει ατέλειωτη κόλαση και αφόρητη τιμωρία.
Ο άνθρωπος που ασεβεί και βλαστημάει το Θεό, που εναντιώνεται στους νόμους Του και δεν θέλει ποτέ να εγκαταλείψει την παρανοϊκή αυτή φιλονικία, μοιάζει με τον μεθυσμένο και τον τρελλό. Συμπεριφέρεται χειρότερα από εκείνους που βρίσκονται σε κατάσταση κραιπάλης και έχουν χάσει τα λογικά τους, έστω κι αν ο ίδιος φαίνεται ότι δεν το αισθάνεται.
Η βλασφημία και η αισχρολογία, αν και γεννιούνται στην ψυχή, δεν μένουν όμως μέσα της αλλά μολύνουν και τη γλώσσα που τις ξεστομίζει, μολύνουν και την ακοή που τις ανέχεται. Σαν άλλα δηλητήρια φαρμακώνουν και την ψυχή και το σώμα.

Γιατί βλαστημάς;

Υπάρχουν μερικοί, που, μόλις κάνουν κάποιο λάθος ή ξαφνικά κάποιος τους βρίσει ή αρρωστήσουν ή πονέσουν, αμέσως βλαστημάνε. Με τον τρόπο αυτόν όμως, ούτε το σφάλμα διορθώνουν ούτε τον υβριστή τους εκδικούνται ούτε τον πόνο της αρρώστιας τους απαλύνουν, αλλά χάνουν επιπλέον και το πνευματικό κέρδος της υπομονής.
Πες μου, άνθρωπε, για ποιο λόγο βλαστημάς και ξεστομίζεις κακό λόγο; Μήπως θα σου γίνει ελαφρότερος ο πόνος; Αλλά κι αν ακόμα υποθέσουμε πως θα γινόταν ελαφρότερος, θα τολμούσες να θυσιάσεις τη σωτηρία της ψυχής σου για να πετύχεις την παρηγοριά του σώματός σου;
Τί κάνεις, άνθρωπέ μου; Τον Σωτήρα και Ευεργέτη και Προστάτη και Κηδεμόνα σου βλαστημάς; Ή δεν αισθάνεσαι ότι τρέχεις προς τον γκρεμό και σπρώχνεις τον εαυτό σου στο βάραθρο της χειρότερης καταστροφής; Ο διάβολος τα πάντα μηχανεύεται για να σε ρίξει σ' αυτό το βάραθρο. Κι αν δει ότι με τον πόνο βλαστημάς, αμέσως θα σου αυξήσει τον πόνο και θα τον κάνει μεγαλύτερο, ώστε να σε φέρει σε απελπισία. Αν δει όμως ότι τον υπομένεις γενναία και ότι, όσο ο πόνος αυξάνεται, τόσο περισσότερο ευχαριστείς το Θεό, τότε απομακρύνεται αμέσως, επειδή μάταια σε πολιορκεί.
Και συμβαίνει ό,τι με το σκύλο που στέκεται δίπλα στο τραπέζι: Αν αυτός δει τον άνθρωπο που τρώει να του ρίχνει κάτι απ' αυτά που είναι πάνω στο τραπέζι, μένει εκεί συνέχεια. Αν όμως σταθεί κοντά μια και δυο φορές χωρίς να πάρει τίποτε, απομακρύνεται πλέον, αφού θά 'ναι ανώφελο να περιμένει.
Έτσι και ο διάβολος· έχει συνεχώς ανοιχτό το στόμα του σ' εμάς. Αν του ρίξεις, όπως ακριβώς στο σκύλο, ένα λόγο βλάσφημο, αφού τον πάρει, πάλι θα επιτεθεί. Αν όμως επιμείνεις να ευχαριστείς το Θεό, τον αφάνισες στην πείνα και τον ανάγκασες αμέσως ν' απομακρυνθεί.

Η ευχαριστία ως αντίδοτο

Αντί λοιπόν να βλαστημάς στις δύσκολες στιγμές, να ευχαριστείς. Αντί να πέφτεις στην απελπισία, να δοξολογείς. Άνοιξε την καρδιά σου στον Κύριο, φώναζε δυνατά προσευχόμενος, φώναζε δυνατά δοξολογώντας το Θεό. Έτσι και η συμφορά σου ανακουφίζεται, επειδή ο διάβολος φεύγει μακριά με την ευχαριστία, και η βοήθεια του Θεού έρχεται κοντά σου και σε προστατεύει.
Αν βλαστημήσεις, και τη συμμαχία του Θεού θα χάσεις και το διάβολο θα κάνεις αγριότερο εναντίον σου, αλλά και τον εαυτό σου χειρότερα θα βλάψεις.
Κανένα αγαθό δεν είναι ίσο με την ευχαριστία, όπως ακριβώς και τίποτε δεν είναι χειρότερο από τη βλασφημία. Η ευχαριστία είναι μεγάλος θησαυρός, μεγάλος πλούτος, ακατάβλητο αγαθό, δυνατό όπλο. Αντίθετα, η βλασφημία το κακό το κάνει χειρότερο και μας στερεί ακόμα περισσότερα απ' αυτά που χάσαμε.
Έχασες χρήματα; Αν ευχαριστήσεις το Θεό, ωφέλησες την ψυχή σου και απόκτησες μεγαλύτερο πλούτο, επειδή κέρδισες την εύνοια του Κυρίου. Αν όμως βλαστημήσεις, εκτός από τα πράγματα που έχασες, χάνεις και τη σωτηρία σου. Έτσι, κι εκείνα δεν ξαναβρίσκεις και την ψυχή σου καταστρέφεις.
"Αλλά να", θα μου δικαιολογηθείς, "παρασύρομαι στις δύσκολες περιστάσεις και χάνω τον έλεγχο".
Όχι, δεν φταίνε γι' αυτό οι περιστάσεις, αλλά η δική σου αδιαφορία.
Μα μήπως φταίει τάχα η φτώχεια;
Ούτε η φτώχεια είναι η αιτία των βλασφημιών. Γιατί τότε έπρεπε όλοι οι φτωχοί να βλαστημάνε. Βλέπουμε όμως πολλούς, που ζουν με ανέχεια και υπερβολικές στερήσεις, συνεχώς να ευχαριστούν, ενώ άλλους, αν και απολαμβάνουν τον πλούτο και την τρυφή, να μην παύουν να βρίζουν και να βλαστημάνε.
Ας μη λέμε λοιπόν ότι μας αναγκάζουν να βλαστημάμε η φτώχεια και η αρρώστια και οι δύσκολες περιστάσεις. Όχι η φτώχεια, μα η ανοησία· όχι η αρρώστια, μα η καταφρόνηση του Θεού· όχι οι απανωτές συμφορές, μα η έλλειψη ευλάβειας οδηγούν και στη βλασφημία και σε κάθε κακία εκείνους που δεν προσέχουν.

Το παράδειγμα του Ιώβ

Απόδειξη για όλ' αυτά είναι ο μακάριος Ιώβ, ο οποίος, ενώ βρισκόταν σε μεγάλη εξαθλίωση, όχι μόνο δεν βλαστήμησε, αλλά δοξολογούσε το Θεό και έλεγε: «Ο Κύριος μου έδωσε τα αγαθά, ο Κύριος μου τα πήρε. Όπως φάνηκε καλό στον Κύριο, έτσι κι έγινε. Ας είναι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου στους αιώνες» (Ιώβ 1:21).
Όταν λοιπόν ο διάβολος νόμισε ότι νίκησε τον Ιώβ, τότε κίνησε να φύγει ντροπιασμένος, χωρίς να πει λέξη.

"Στάσου, διάβολε! Γιατί φεύγεις; Δεν έγιναν όλα όσα θέλησες; Δεν κατέστρεψες όλα του τα κοπάδια; Δεν θανάτωσες τα παιδιά του; Δεν σακάτεψες και το δικό του σώμα; Γιατί λοιπόν φεύγεις;"
"Φεύγω", λέει ο διάβολος, "γιατί έγιναν μεν όλα όσα θέλησα, εκείνο όμως που κυρίως επιθυμούσα και για το οποίο σοφίστηκα όλα τ' άλλα, δεν το κατόρθωσα. Φεύγω, γιατί ο Ιώβ δεν βλαστήμησε. Του προκάλεσα τόσες συμφορές, για να τον κάνω να βλαστημήσει. Αφού όμως αυτό δεν το κατάφερα, τίποτα δεν κέρδισα· αντί να τον εξοντώσω, τον έκανα πιο λαμπρό και πιο ένδοξο".
Ο Ιώβ λοιπόν επαινείται όχι επειδή έπαθε τόσα κακά, αλλά επειδή όλα τα υπέμεινε ευχαριστώντας το Θεό. Άλλος άνθρωπος παθαίνει πολύ λιγότερα, και όμως βλαστημάει, αγανακτεί, καταριέται όλο τον κόσμο, οργίζεται εναντίον του Θεού... Αυτός ο άνθρωπος κατακρίνεται όχι γιατί έπαθε, μα επειδή βλαστήμησε. Και δεν τον ανάγκασαν οι δυστυχίες να βλαστημήσει, γιατί τότε θά 'πρεπε και ο Ιώβ να βλαστημήσει. Βλαστήμησε εξαιτίας της αρρωστημένης του προαιρέσεως.
Ανάλογα λοιπόν με τη δική μας διάθεση, όλα γίνονται είτε υποφερτά είτε ανυπόφορα.

Μια κακή συνήθεια

Πολλές φορές η γλώσσα από συνήθεια ορμάει να πει άσχημο λόγο. Τότε λοιπόν, πριν ξεστομίσει τη βλασφημία, δάγκωσε την δυνατά με τα δόντια σου. Είναι προτιμότερο να τρέξει αίμα τώρα, παρά να επιθυμήσει στην άλλη ζωή μια σταγόνα νερού και να μην μπορέσει να πετύχει ούτε αυτή την παρηγοριά. Είναι καλύτερα να υπομείνει τον πρόσκαιρο πόνο τώρα, παρά να υποστεί την αιώνια τιμωρία τότε, όπως ακριβώς και η γλώσσα του πλουσίου της παραβολής, που, αν και φλεγόταν, δεν βρήκε καμιάν ανακούφιση (Λουκ. 16:24-25).
Και ποια συγγνώμη θα έχουμε ή ποιάν απολογία, έστω κι αν μύριες φορές προβάλουμε ως δικαιολογία τη συνήθεια;
Λέγεται ότι κάποιος αρχαίος ρήτορας (σημ. εννοεί τον Δημοσθένη) είχε τη συνήθεια να περπατάει κουνώντας συνέχεια τον δεξιό του ώμο. Νίκησε όμως τη συνήθεια αυτή με τον εξής τρόπο: Τοποθέτησε πάνω από τους ώμους του ακονισμένα μαχαίρια, κι έτσι, από το φόβο μήπως κοπεί, θεραπεύτηκε από την κακή συνήθεια.
Αυτόν μιμήσου κι εσύ για να δαμάσεις τη γλώσσα σου. Αντί όμως για μαχαίρι, βάλε από πάνω της το φόβο της τιμωρίας του Θεού, και οπωσδήποτε θα νικήσεις. Γιατί είναι αδύνατο να ηττηθούμε ποτέ, όταν φροντίζουμε με προσοχή και επιμέλεια να κάνουμε αυτόν τον αγώνα.

Η μεγαλοσύνη του Θεού

Ο Θεός έδωσε εντολή ν' αγαπάς τους εχθρούς σου, κι εσύ αποστρέφεσαι το Θεό που σ' αγαπάει; Έδωσε εντολή να λες καλά λόγια γι' αυτούς που σε βρίζουν και να δίνεις ευχές σ' εκείνους που σε κακολογούν, κι εσύ κακολογείς τον Ευεργέτη και Προστάτη σου χωρίς να έχεις αδικηθεί σε τίποτα; Μήπως τάχα δεν θα μπορούσε να σ' ελευθερώσει από τη δοκιμασία για την οποία τώρα Τον βλαστημάς; Όμως δεν το έκανε, για να γίνεις πιο άξιος.
Δεν είναι άραγε παράλογο, εμείς να πιάνουμε στο στόμα μας με ασέβεια, περιφρόνηση και για το τίποτα το όνομα του Κυρίου των αγγέλων, τη στιγμή που οι ουράνιες Δυνάμεις προφέρουν το άγιο όνομά Του με τρόμο, με έκπληξη και θαυμασμό; «Είδα τον Κύριο», λέει ο προφήτης Ησαΐας, «να κάθεται πάνω σε θρόνο υψηλό, και τα Σεραφείμ να πετούν γύρω Του και να φωνάζουν το ένα προς το άλλο και να λένε όλα μαζί: "Άγιος, άγιος, άγιος είναι ο Κύριος των δυνάμεων γεμάτη είναι όλη η γη από τη δόξα Του» (Ησ. 6:1-3).
Και ενώ, αν χρειαστεί να πιάσεις το Ευαγγέλιο, πλένεις πρώτα τα χέρια σου, κι υστέρα το κρατάς με πολύ σεβασμό και ευλάβεια, δεν φρίττεις να φέρνεις άκαιρα πάνω στη γλώσσα σου τον Δεσπότη του Ευαγγελίου και να Τον διασύρεις;
Και το Θεό, βέβαια, κανένας δεν μπορεί να τον ζημιώσει με τις προσβολές του ούτε και να τον καταστήσει λαμπρότερο με τις δοξολογίες του. Ο Θεός διατηρεί πάντοτε την ίδια δόξα, που ούτε αυξάνεται με τις εξυμνήσεις ούτε λιγοστεύει με τις βλασφημίες. Στους ανθρώπους, αντίθετα, συμβαίνει το εξής παράδοξο: Όσοι Τον δοξάζουν, αποκομίζουν οι ίδιοι την ωφέλεια από τη δοξολογία· ενώ όσοι Τον βλαστημούν και Τον εξευτελίζουν, καταστρέφουν τον εαυτό τους.
Είπε κάποιος για όσους βλαστημούν το Θεό: «Εκείνος που πετάει το λιθάρι προς τα πάνω, το ρίχνει στο κεφάλι του» (Σοφ. Σειρ. 27:25). Εκείνος δηλαδή που πετάει μια πέτρα προς τα πάνω, δέχεται τελικά δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του, γιατί η πέτρα δεν θα μπορέσει να διασχίσει τον ουρανό, αλλά θα επιστρέψει σ' αυτόν που την πέταξε. Έτσι λοιπόν κι εκείνος που εκτοξεύει βλασφημίες προς τον ουρανό· το Θεό δεν θα μπορέσει να Τον βλάψει ποτέ και σε τίποτε, αφού είναι πολύ ανώτερος και υψηλότερος, ώστε να μη δέχεται καμιά βλάβη, με την πράξη του όμως αυτή ακονίζει το ξίφος εναντίον της ψυχής του, δείχνοντας αχαριστία προς τον Ευεργέτη του.

Δίκαιη η τιμωρία

«Εκείνος», λέει η Γραφή, «που κακολογεί τον πατέρα του ή τη μητέρα του, να τιμωρείται με θάνατο» (Εξ. 21:16).
Η εντολή αυτή ίσχυε στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης, όταν η πνευματική ηλικία της ανθρωπότητας ήταν βρεφική. Τί θα μπορούσαμε να πούμε τώρα γι' αυτούς που ενώ ζουν στην εποχή της χάριτος, δεν κακολογούν τον πατέρα ή τη μητέρα τους,

αλλά τον ίδιο το Θεό, που είναι ο δημιουργός και κυβερνήτης όλου του κόσμου;
Ποιά τιμωρία θα επιβληθεί σ' αυτούς; Ποιά ανάλογη κόλαση θα επαρκέσει για την κακία τους; Ποιός πύρινος ποταμός, ποιό ακοίμητο σκουλήκι, ποιό σκότος εξώτερο, ποιά δεσμά, ποιός βρυγμός, ποιός κλαυθμός; Όλα τα βασανιστήρια, και τα παρόντα και τα μέλλοντα, δεν φτάνουν για να τιμωρήσουν όπως πρέπει την ψυχή που έφτασε σε τόση κακία.
Αλλά οι βλάσφημοι δεν αξίζουν ούτε τον ήλιο να βλέπουν. Όσοι δηλαδή βλαστημούν το Θεό, είναι ανάξιοι ν' απολαμβάνουν τα δικά Του δημιουργήματα, τη στιγμή μάλιστα που τα ίδια τα δημιουργήματα δοξάζουν και τιμούν τον Ποιητή τους. Όπως κι ένας γιος που βρίζει και ατιμάζει τον πατέρα του, δεν είναι άξιος να υπηρετείται από τους δούλους εκείνου. Αντίθετα μάλιστα, είναι άξιος βαριάς τιμωρίας.
Κι αν πάλι τιμωρούνται όσοι βλαστημούν τον επίγειο βασιλιά, πόσο περισσότερο πρέπει να τιμωρούνται όσοι βλαστημούν το Βασιλιά των αγγέλων;
"Αλλά γιατί", θα ρωτήσει κάποιος, "μερικοί τιμωρούνται σ' αυτή τη ζωή και μερικοί στην άλλη";
Πράγματι, ο Θεός άλλους τιμωρεί εδώ κι άλλους όχι. Τιμωρεί, δηλαδή, εδώ κάποιους βλάσφημους, για να σταματήσει την κακία τους και να ελαφρώσει την τιμωρία τους στη μέλλουσα ζωή ή και τελείως να τους απαλλάξει. Οι υπόλοιποι βλάσφημοι, βλέποντας την παραδειγματική τους τιμωρία, μπορούν να γίνουν συνετότεροι. Άλλους πάλι ο Θεός δεν τους τιμωρεί, για να ντραπούν τη μακροθυμία Του, να μετανοήσουν και να γλυτώσουν και την εδώ τιμωρία και την εκεί. Αν όμως επιμείνουν στην κακία τους, τότε θα υποστούν μεγαλύτερη τιμωρία για την πλήρη περιφρόνηση της ανεξικακίας του Θεού.

Ο Θεός μας υπομένει

Ας απέχουμε λοιπόν από τις κακολογίες, τις αισχρολογίες και τις βλασφημίες. Ας μη βλαστημάμε ούτε τον πλησίον ούτε το Θεό. Γιατί πολλοί απ’ αυτούς που κακολογούν τους συνανθρώπους τους, έφτασαν και σ' αυτήν ακόμα την τρέλα, να υψώνουν τη γλώσσα τους ενάντια στον Κύριο όλης της κτίσεως...
Και παρατηρούμε να βρίζεται κάθε μέρα ο Θεός, και κανένας να μη νοιάζεται. Τί λέω κάθε μέρα; Κάθε ώρα! Από πλούσιους και φτωχούς, απ' όσους ευτυχούν κι απ' όσους θλίβονται, από κατατρεγμένους κι από δυνάστες... Και βρίζεται, ενώ είναι παρών και βλέπει και ακούει! Τον παροργίζουμε κάθε μέρα χωρίς να μετανοούμε, κι Εκείνος μας υπομένει με μεγάλη μακροθυμία.
Πρόσεξε με ποιο τρόπο μας μιλάει ο ίδιος ο Θεός όταν βρίζεται. Στην Παλαιά Διαθήκη λέει: «Λαέ μου, τί σου έκανα;» (Μιχ. 6:3). Και στην Καινή Διαθήκη: «Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;» (Πράξ. 9:4). Ούτε κεραυνό έριξε ούτε πρόσταξε τη θάλασσα να ξεσηκωθεί και να καταποντίσει τους βλάσφημους ούτε τη γη ν' ανοίξει και

να τους καταπιεί. Αλλά και τον ήλιο ανατέλλει και τη βροχή στέλνει και όλα τα χορηγεί άφθονα σ' εκείνους που Τον βλαστημούν.
Ο Θεός ανέχεται, μακροθυμεί και είναι έτοιμος να συγχωρήσει τους βλάσφημους, αν μετανοήσουν και υποσχεθούν ότι ποτέ πια δεν θα βλαστημήσουν. Αρκεί μόνο να εξομολογηθεί κανείς το αμάρτημά του, και θ' απαλλαγεί από τη θεία τιμωρία.

Πως θα διορθωθείς

Κλάψε λοιπόν, στέναξε, δώσε ελεημοσύνη, απολογήσου στο Θεό και συμφιλιώσου μαζί Του. Καθάρισε τη γλώσσα σου και μην Τον εξοργίζεις. Αν κάποιος με χέρια γεμάτα κοπριά έπιανε τα πόδια σου και σε παρακαλούσε, όχι μόνο δεν θά 'θελες να τον ακούσεις, αλλά και θα τον κλωτσούσες. Πώς τώρα εσύ τολμάς να πλησιάζεις το Θεό με βρώμικη τη γλώσσα σου; Γιατί η γλώσσα είναι το χέρι όσων προσεύχονται και μ' αυτήν ακουμπούν τα γόνατα του Θεού. Μην τη μολύνεις επομένως με τις βλασφημίες, για να μην πει και σ' εσένα ο Θεός: «Αν αυξήσετε τις προσευχές σας, δεν θα σας ακούσω» (Ησ. 1:15), γιατί «από τη γλώσσα εξαρτάται η ζωή και ο θάνατος» (Παροιμ. 18:21) και «από τα λόγια σου θα δικαιωθείς και από τα λόγια σου θα καταδικαστείς» (Ματθ. 12:37). Φύλαγε τη γλώσσα σου περισσότερο από τα μάτια σου. Η γλώσσα είναι σαν άλογο βασιλικό. Αν της βάλεις χαλινάρι και τη μάθεις να κινείται πειθαρχημένα, θα μπορέσει να καθήσει πάνω της ο βασιλιάς. Αν όμως την αφήσεις χωρίς χαλινάρι να γυρίζει πέρα-δώθε και να ατακτεί, τότε γίνεται όχημα του διαβόλου και των δαιμόνων.
Σκέψου πως, όταν κοινωνάς, δέχεσαι στο στόμα σου το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, και φύλαγε καθαρή τη γλώσσα από αισχρολογίες, βρισιές, βλασφημίες, επιορκίες κ.λπ. Γιατί είναι ολέθριο πράγμα, τη γλώσσα που βάφτηκε με το δεσποτικό Αίμα κι έγινε χρυσό μαχαίρι, εσύ να τη χρησιμοποιείς σε βλασφημίες. Σεβάσου την τιμή με την οποία την τίμησε ο Θεός και μην την κατεβάσεις στην ευτέλεια της αμαρτίας.

Σήκωσε τον αδελφό σου!

Επειδή λοιπόν σας μίλησα για τη βλασφημία, θέλω να ζητήσω απ' όλους σας μια χάρη: Να σωφρονίσετε τους ανθρώπους που βλαστημούν στην πόλη σας. Ας περιορίσουμε τη μανία τους. Ας συνετίσουμε τη διάνοιά τους. Ας φροντίσουμε για τη σωτηρία τους. Ας σταματήσουμε την παραφροσύνη τους αυτή. Ας βάλουμε φραγμό στα στόματά τους, ας τα κλείσουμε σαν να είναι θανατηφόρες πηγές κι ας τα

μεταβάλουμε στο αντίθετο. Και αν χρειαστεί να πεθάνουμε για την πράξη μας αυτή, κάτι τέτοιο θα μας αποφέρει μεγάλο κέρδος. Ας μην αδιαφορούμε λοιπόν, όταν βλέπουμε να βρίζεται ο κοινός μας Δεσπότης. Η αδιαφορία αυτή θα φέρει μεγάλο κακό σ' όλη την πόλη. Γιατί βαραίνει όλους μας το έγκλημα της βλασφημίας. Είναι αδίκημα δημόσιο.
Και μη μου πεις τον ψυχρό τούτο λόγο: "Τί μ' ενδιαφέρει εμένα; Εγώ δεν έχω καμιά σχέση με τον βλάσφημο".
Μόνο με το διάβολο δεν έχουμε καμιά σχέση, ενώ με όλους τους ανθρώπους έχουμε πολλά κοινά. Γιατί έχουν κι αυτοί την ίδια φύση μ' εμάς, κατοικούν στην ίδια γη, έχουν τον ίδιο Κύριο και προορίζονται ν' απολαύσουν τα ίδια αγαθά μ' εμάς. Ας μη λέμε λοιπόν ότι δεν έχουμε τίποτα κοινό μαζί τους, γιατί αυτός είναι σατανικός λόγος και φανερώνει διαβολική απανθρωπιά.
Δεν είναι άραγε άτοπο, όταν δούμε στην αγορά συμπλοκή ανθρώπων, να τρέχουμε να συμφιλιώσουμε τους διαπληκτιζόμενους, και -γιατί ν' αναφέρω ανθρώπους;- όταν δούμε κάποιο ζώο πεσμένο, όλοι να τρέχουμε να το βοηθήσουμε να σηκωθεί, ενώ για τους αδελφούς μας, που χάνονται, ν' αδιαφορούμε;
Με φορτωμένο ζώο μοιάζει ο βλάσφημος, που έπεσε, γιατί δεν μπόρεσε να βαστάξει το φορτίο του θυμού του. Πλησίασε και σήκωσέ τον. Και με τα λόγια και με τα έργα. Και με επιείκεια και με αυστηρότητα. Ας είναι ποικίλο το φάρμακο της θεραπείας.
Αν έτσι φροντίζουμε για τη σωτηρία του πλησίον, γρήγορα και οι βλάσφημοι θα διορθωθούν και εμείς θα γίνουμε ποθητοί και αξιαγάπητοι. Και το σπουδαιότερο, θ' αξιωθούμε όλοι ν' απολαύσουμε τα αγαθά που μας έχουν ετοιμαστεί, με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον οποίο, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, ανήκει η δόξα και η τιμή στους αιώνες των αιώνων.

(Από τη σειρά των φυλλαδίων «Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ» της Ιεράς Μονής Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής.)

Διαβάστε περισσότερα φυλλάδια από την σειρά "Η φωνή των πατέρων" πατώντας εδώ